

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1980/2018
22.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић – Радовановић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- 535/18 од 21.03.2018. године, у седници од 22.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- 535/18 од 21.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1. 226/2017 од 08.11.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.05.2015. године исплати износе наведене изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име мање плаћене накнаде за трошкове исхране у току рада за период од 01.01.2014. године до 31.12.2014. године исплати 60.845,03 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да у корист тужиоца на износе из става првог изреке плати доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености надлежним фондовима. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 153.582,00 са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- 535/18 од 21.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.02.2015. године закључно са 31.05.2015. године исплати укупно 66.531,99 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа наведеног овим ставом изреке, као и у делу става трећег изреке којим је тужени обавезан да у корист тужиоца надлежним

фондовима уплати доприносе на износе зараде из тог става изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог, ставу трећем и четвртном изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године исплати појединачне месечне износе наведене изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени на износе из претходног става плати доприносе пензијског, инвалидског и здравственог осигурања и осигурања за случај незапослености надлежним фондовима, а тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.220,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на неодређено време на пословима ... са другим степеном стручне спреме, према Уговору о раду од 07.06.2002. године и Анексу од 28.11.2005. године. Његова зарада за пуно радно време износи 945 бодова, чију вредност утврђује директор. Према правилнику о раду туженог из 2005. године, посао који тужилац обавља вреднован је коефицијентом 1,37, али није утврђена основна зарада, нити је дефинисан начин њеног утврђивања, осим што је прописано да зарада са коефицијентом 1 вреди 700 бодова, а сложенији послови су вредновани са 1540 бодова. Овим правилником је предвиђено право на увећану зараду од 110% за рад у дане празника који су нерадни дани, и 26% за ноћни ради и сменски рад, као и за прековремени рад ако он није вреднован при утврђивању основне зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му исплати мање плаћену зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 31.05.2015. године, по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“ 15/12), који је код туженог био у примени до 29.03.2014. године, и члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ 3/15), који се примењивао од 22.01.2015. године. По оцени првостепеног суда, тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је првостепена пресуда делимично преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му исплати мање исплаћену зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године, као и да му на ове износе уплати доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима.

Правилан је закључак другостепеног суда да за наведени период није могла бити примењена одредба члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, којом је било прописано да се основна зарада добија множењем коефицијента посла и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, који се за коефицијент 1 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог, а утврђено је да је исплаћена зарада била виша од минималне зараде. У спорном периоду није се примењивао ни један од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада, која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произилази да тужиоцу не припада тражена разлика зараде и осталих примања. Правилан је закључак другостепеног суда да тужиоцу не припада разлика зараде и накнаде ни за шест дана јануара 2015. године, јер није доказао колика је висина његовог потраживања за овај период.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић